

Pojedeme k moři

Podle údajů OSN jsou v současné době na útěku ze Sýrie více než 3 miliony lidí. Přečteme-li čísla z dalších zemí, dostaneme se daleko za počet obyvatel České republiky. I bez toho však vidíme, že lidí se zvláštním politickým statutem uprchlíků, kteří zřejmě žijí zcela odlišný život, než jaký kdy vést chtěli, je obrovské množství.

Pokud má někdo dost sil pomoci, je to ta část světa, kde jsou lidé schopni stavět bohapusté asfaltové monumenty ve jménu neexistujících svobod, utrácet peníze za autogramy na svém oblečení a vykrmovat děti sladkostmi s obsahem šlach, kostí a kůže zvířat, která si vybarvují v omalovánkách.

Místo toho však potřebným odebíráme tváře. Nesmíme si přeci připustit, že něco může být důležitější než naše pohodlí. Posedlí statem quo, předstírající, že čas existuje jen na hodinkách, neschopní nést jakoukoli

zodpovědnost, místo nemocných dětí vidíme bezpečnostní hrozbu, místo zoufalých lidí se na nás valí vlny či dokonce „krvavě zbarvená povodeň“. Strach z tisícíhlavého moře od Jordánu zaháníme dovolenou za pár tisíc korun u Jadranu.

Až zase jednou přijde řada na nás, věčně obětní beránky dějin, až místo supermarketů budou díry v zemi (a ne, nepůjde tam parkovat), až nám bezpilotní trubci budou vraždit svatebčany, budeme plakat a se slzami v očích hledat nějakou Mutti Multikulti, která by nás vzala do náruče bez obav z toho, že jí budeme vnucovat nošení flísových mikin, požívání umaštěných klobás a víru v numerologii. Tehdy nám snad dojde, jaké to je, když se k vám někdo obrátí zády, protože přicházíte ze špatné části světa. A bude to bolet – protože si to zasloužíme.

Kryštof Herold

Hop... a z člověka je kalamita

Ve vlaku trávím asi hodinu a půl denně. Ať už v něm doháním studium před zkouškou, vyspávám zážitky z hospody nebo jen jedu na přednášku. Občas cesta trvá poněkud déle. Jak ukázala prosincová kalamita, jindy se ani nekoná. Někdy je ale důvod zpoždění daleko vážnější. Když na kolejích zahyne člověk. Sebevrah nebo chodec zkracující si cestu přes trať. Když se mezi kola vlaku zaplete to, co zbylo z lidské duše. Nemíním rozsévat deprese. Chci se jen zamyslet nad naším vnímáním smrti.

První, co slyším ve stojícím vlaku, jsou komentáře: „Jéžiš, zase nějaký skokan! Zase přijedu pozdě! To si chvíli počkáme.“ Samozřejmě projevujeme nespokojenost. Něco nejde podle plánu. V tomto okamžiku jsme schopni redukovat mrtvého člověka na prostou příčinu, snížit ho na úroveň spadlé větve. Proč? Jsme příliš zaměřeni na sebe a materiální zajištění? Nenacházíme dostatek soucitu? Dostává se nám klidu, když dnes nečítá smrt doslova za každým

rohem“?

Po chvíli rozjímání nás může tato zkušenost oslovit a přivést k uvažování. Že to byl přece jen člověk jako my, s pocity, sny, láskami a trápením. Jak moc je život důležitý. K čemu všemu je užitečný. Proč bychom si ho měli vážit. Že tento prožitek je důkazem našeho lidství.

Zároveň si vytváříme určitou obranu proti smrti. Proto dokážeme mít odstup od události na kolejích a každodenních zpráv o teroristických útocích. Zevšedníme si je a jejich oběti „odživíme“, jinak bychom pravděpodobně propadli depresím a báli se s čímkoli venku konfrontovat.

Kolísáme mezi oběma póly, duchovním oslovením a přirozenou ochranou. Jednou jsme více zasaženi, jindy více apatičtí. Tak se snažíme udržovat rovnováhu a důstojně přežít se stálou vizí jistého, leč neurčitého konce.

Václav Skořepa

17:00 UTC +1

Čaj v konvi stydne
Ohříváš příběhy
S tisícovkou postav
Některé umírají // Právě teď

Propadám se
Sítkem nepochopených osudů
Pokřivených nitek
A rozehraných partií

Pak pozpátku // Vracíme se domů
A rozbíjíme si představy // O dobrou a zlu
Když víme // Že nic není něco

Nakonec
Musí se odejít // Zadními dveřmi
Naposled vzhlédnout
A společně usmát se
Na zajíce hopsajícího na Měsíci

Kryštof Herold

Úvodník, vole

Za svou 294letou historií už Postilion zažil mnoho nepovedených vydání, toto je však jednoznačně nejhorší.

Přečíst zbytek tohoto čísla by byla ztráta času; jako první užitečný úvodník v historii úvodů proto přináším úplné shrnutí aktuálního obsahu. Po jeho přečtení se naštěstí nebudete muset obtěžovat ostatním.

Vegetarián Kryštof Herold submisivně navrhuje v politicky korektním komentáři přijímat teroristy do naší, České, republiky. Dvě hvězdičky z deseti a k teroristům se ještě vrátíme.

Žena Michaela Kudrnáčová vám přináší svůj popkulturně zarámovaný (!) článek, jehož domnělá myšlenka jako by vypadla z Bravička nebo mše po publiku toužícího faráře. Gifová smyčka tří hvězdiček.

Slovák Matúš Guziar naproti tomu dosahuje dokonalosti v mizérii psaného slova. Úspěšně dokazuje, nakolik umí slovenština několika *najkrajšími zaľubeniami* docela úspěšně zakrýt absenci obsahu. Inspiroval se snad slovenskou populární hudbou. Nula hvězdiček.

Student Filozofické fakulty Václav Skořepa dále vyjadřuje nějaký názor týkající se vláček. Možná by měl méně myslet na mašinky a učit se radši něco užitečného. Jedno hú hú z deseti.

Ještě chvíli a jsme u teroristů.

Teroristé. Upřímně mě děsí lhostejnost většiny tzv. intelektuální cca elity nad zprávami dnešní doby.

Teroristé vystříleli redakci pařížského týdeníku. Pomstili jsme proroka, křičeli

Džihádisté v Sýrii bičují a mučí i děti

Islámští teroristé z Boko Haram v Nigérii „vymazali“ celé město

Muslimští útočníci zabili na Filipínách minimálně devět lidí

Vánoční masakr: Teroristé zabili desítky iráckých křesťanů

A pokračovat bychom mohli celé vydání. Není samozřejmě pravdou, že by všichni zástupci kterékoliv skupiny byli krvelační, ale není v tomto případě na místě větší osražitost?

Ano, velká většina teroristů jsou muži a je nebezpečné pro přežití nás i našich dětí tento fakt neustále ignorovat. Než minete na ulici muže, zeptejte se sami sebe: Chce mě také zavraždit? Muže v ČR nechceme!

Michal Zeman

Dokud nepřeskočíš

Jednou za čas vstaneš tou správnou nohou a záříš jako sluníčko už od samého rána. V břiše se ti třepotají motýlci, známá melodie předznamenává začátek nového dobrodružství a ty víš, že tenhle den pro tebe bude něčím zvláštní, speciální. Jak s ním ale naložit? Možná by stálo za to, konečně napsat tu knihu, kterou tak dlouho nosíš v hlavě, jen ti dlouhé roky chybělo odhodlání. Nebo co třeba napsat slova k té melodii, co tě napadla po rozchodu? A co se jen tak projít po ulici? Sbírat inspiraci s nějakou náladovou hudbou v uších. Není špatný nápad stavit se po cestě na šálek silné kávy

a lentilkový donut. Nikdy nevíš, jestli ti sympatická obsluha nenapíše svoje číslo na kelímeček. Bylo by z toho prvotřídní rande. Vydavatel by ti vítězoslavně oznámil, že tvoje prvotina naprosto ovládla knižní pulity. Oslava by byla velkolepá a nezapomenutelná, něco extravagančního ve stylu Velkého Gatsbyho. K tvému překvapení by se ujala i tvoje hudební tvorba. Rodiče by byli pyšní, konečně by z jejich strany přišlo uznání. Mluvili by o tobě celé dny. A oznámení svatby by s nimi pořádně zamávalo. Už je čas vstávat. A záleží jen na tobě, jak strávíš dnešní den. Takže co bude? Kniha?

Hudba? Nebo snad donut a káva? Stále ve stavu blaženosti vstaneš z postele. Uděláš si čaj, rohlík namažeš máslem. Co teď? Pustíš si k snídani jeden díl seriálu. Vzápětí druhý. Pak další. A najednou je šest večer. To už nemá smysl psát knihu ani dopisovat slova k melodii, která se ti vlastně nikdy moc nelíbila. Na kávu už je taky pozdě. Donuty touhle dobou budou dávno oschlé. Možná, že pro tentokrát prostě zůstaneš doma v posteli, u seriálů. Příště až vstaneš, neříkej hop, dokud nepřeskočíš...

Michaela Kudrnáčová

Láska ukrytá v kukurici

Ten pocit, keď sa zaľúbite. Všetko len to najkrajšie. Ľudia okolo vás vidia lietat'. Nie, nevymýšľajú si. Keď sa človek zaľúbi, som si tým skrz-naskrz istý, je jeho duša natoľko vzrušená tak silným citom, že prýšči až za okraje tela a možno ho tak trochu aj nadnáša. Jemu blízki ľudia tak majú pocit, že špičkami prstov na nohách len jemne hladí povrch zeme. Istotne to tak bude. Arogantne si dovoľm tvrdiť, že je to hlavná príčina, prečo tu vôbec ešte sme a neporozhadzovali sme po celej zemeguli jadrové hlavice. Je to jedno z tých Hop!, ktoré vás vytrhne zo všednosti dňa. Partnerská láska je zdieľanie svojho života. Ako keď dneska zdieľate fotku na fejsbuku. Len je to tisíckrát osobnejšie. Tamto fejsbukové je také umelé kopírovanie skutočného, no prežívanie partnerskej lásky, to je to skutočne živé. Práve v dôsledku tohto Hop!, ktoré sa tam niekde na začiatku udi-

alo a zatriaslo vašim svetom.

Niekedy sa ale počas života stane, že vami táto skúsenosť otrásie natoľko, že už nedokázate žiť inak ako predtým. Zostanete s takým človekom do smrti. Dopredu hovorím sorry, že tento fakt teraz čiastočne upozadím. Núti ma k tomu presvedčenie, že existuje ešte niečo väčšie, silnejšie. Zážrak života.

Je pravda, že za „obdobie v brušku“ sa mení najmä mama, ale otec ju za istý čas parádne dostihne.

Ten si však vyžaduje väčšiu dávku prípravy než „len“ vášnivé vzplanutie. Deväť mesiacov čakania, kedy ako semeno kukurice v mikrovlnnej rúre, ožaruje team M&T, alebo Mama a Tato, svojho potomka všetkou láskou. (Nota bene: Už táto prechádza

cez žalúdok. Teda cez pupočnú šnúru, pozn. aut.) Znie to absurdne, no to meiotické delenie, ktoré zahájilo divoké postelne Hop! z vás začne veľmi pravidelne, po dávkach, robiť lepšieho človeka. Lebo sa pripravujete na rolu majiteľa prevzácneho zrkadla, ktoré vám doživotne povie len pravdu o vás samých. Neuveriteľné, čo? Je pravda, že za „obdobie v brušku“ sa mení najmä mama, ale otec ju za istý čas parádne dostihne. Veď nakoniec je potomok geneticky tým najlepším z oboch. Vzáľah k umeniu od teba, mami, a logika na šach zase od tata. No a potom nemiluj to! Po mesiacoch čakania sa zážrak fyzicky dotkne sveta a vy ste jeho súčasťou. Z obyčajnej kukurice vystrelí na svet voňavý biely kvet. Presne takto. Hop!

Matúš Guziar

Sněmovna

„Alžběta Franková,“ zní pronikavě poslancekou sněmovnou.

„Pro návrh,“ vykřikne Alžběta s pocitem, že padla otázka. Nepadla.

„Pavel Brožek,“ znovu ten samý monotónní, přesto dobře srozumitelný, hlas.

„Proti návrhu.“ Dnes mají všichni, jak vidno, povídavou náladu.

„Tomáš Slavík.“ Obecenstvo už chce domů. Vlastně nejen ono, předchozí věta byla pravdivá nebýt zívnutí předsedajícího – člověka, co předseda.

V sále se něco děje; šíří se zlověstný rozruch.

„Kde je?“ šum přítomných přehlušuje zářivky.

„Vždyť ještě před chvilkou tady seděl.“

– „Tady?“ – „Ano, přesně tuhle mezi námi.“

– „Tys ho viděl odcházet, Vráťo?“ – „Ale

ovšem že ne, máme to přece zakázaný.“

„Co máte zakázané, pane místopředsedo, odcházet během projednávání, nebo o tom mluvit?“ vmísí se do rozhovoru svině novinářská.

„Jdi do prdele, svině novinářská!“ zařve dotázaný a v tu ránu vede ochranka výše zmíněnou svinu novinářskou do prdele.

„Ale Vráťo, jednoho z nás musel překročit, aby se dostal ven,“ dokazuje si předseda sněmovny svou nesmírnou inteligenci.

„Vráťa neví,“ odvětví místopředseda Vráťa Budivoj Milec a za ním se okamžitě rozesměje do té doby na stole podřimující kolega, vzpomínaje na poslední volební kampaň v Nymburce.

„Detektiv Brouček, co se tady děje?“ přichází detektiv Vašek Brouček, ptaje se přítomných, co se tady děje.

„Ale Brouček, tys tam tehdy nebyl, což?“

usmívá se Vráťa pod vousy. „To sme se tehdy tak...“

– „A to si snad povíte pozdějc, ne?“ okřikne jej detektiv Brouček, a sice zlý Brouček – Alois Brouček, jednovaječný bratr našeho starého známého, hodného Vaška Broučka.

Aloise si každý vážil, měl totiž vysoce postavené rodiče. Naproti tomu Vaškovi rodiče byli prostí žebraři, kteří si občas přivydělávali opilectvím. Přesto Vašek nad svým lépe situovaným bratrem vynikal v umění detektivním.

„Případ vyřešen! Vyčistěte si zuby a všichni se tu sejdem dnes o půlnoci,“ zvolá vítězoslavně Vašek Brouček a začne shánět trumpety své ženě.

Michal Zeman